

Це повинні знати всі!

Йдеться про надання домедичної допомоги. Кожен із нас, незважаючи на професію, повинен на практиці знати, як надати невідкладну допомогу до приїзду «швидкої». Та коли така ситуація виникає, врятувати випадкового перехожого може хіба що лікар, який опиниться поруч. Натомість і медичні працівники, і люди, непричетні до медицини, повинні отримати однакові знання. Цього принципу дотримуються в Київському міському центрі екстреної медичної допомоги служби медицини катастроф. Готуючись до Всесвітнього дня невідкладної медичної допомоги, який цього року відзначають 14 вересня, наш кореспондент відвідав майстер-клас із надання долікарської допомоги та поцікавився думкою головного лікаря Київського міського центру екстреної медичної допомоги служби медицини катастроф **Сергія Вікторовича Тихенка** та завідувача учбово-тренувального відділу **Олександра Леонідовича Шваба** про готовність українців допомагати одне одному.

«Усі ми несемо юридичну відповідальність за ненадання першої долікарської допомоги, – зазначив Сергій Вікторович. – У статті 21 Кодексу цивільного захисту України від 1 липня 2013 року сказано, що громадяни України зобов'язані надавати домедичну допомогу постраждалим». Олександр Леонідович продовжив: «Йдеться не лише про медиків, а й про людей будь-яких спеціальностей, хоча раніше відповідальність в таких ситуаціях передбачалася лише для медичних працівників. Кожен громадянин повинен мати базові знання та навички, щоб

надати домедичну допомогу іншому і не завдати шкоди постраждалому. Для того щоб навчити якомога більше людей таким навичкам і надати необхідну інформацію, у кожній області, в кожному територіальному окрузі створено центри екстреної медичної допомоги. На жаль, часто перехожі ігнорують людину, якій на вулиці стало погано. Зазвичай кажуть: «Мабуть, це п'яничка». Проте насправді ці слова є лише виправданням для нашого сумління. Ніхто – ані медичний працівник, ані простий перехожий без медичної освіти – не може з відстані визна-

чити, чи людина п'яна, чи у неї зупинка серця, чи вона втратила свідомість з якоїсь причини, чи вона взагалі жива. Більшість не підходить до тих, кому стало на вулиці погано, адже просто не знають, що в такій ситуації робити. Однак не підійшовши, не перевіривши життєво важливі функції, дихання, пульс, наявність свідомості, не можна сказати – чи жива людина, чи вона твереза або п'яна, чи їй несподівано стало зле, чи потребує вона допомоги. Отже, треба підходити, перевіряти наявність пульсу, дихання, свідомості, викликати карету швидкої допомоги та здійснювати перші реанімаційні заходи».

Олександр Леонідович також зауважив: «Якщо у людини зупиняється серце (з якої б причини це не сталося), головне завдання – зробити так, щоб штучно допомогти серцю працювати. Для цього потрібні бажання допомогти, знання та кмітливість. Пам'ятайте: щоб врятувати людину, необхідно не приладдя, а досить прості навички. Треба

знати, як стати біля постраждалого, як покласти руки на грудну клітку, з якою частотою на яку глибину качати (тобто робити закритий масаж серця), як робити штучне дихання. Якщо кожен буде мати ці прості знання та навички, це дасть шанс на життя багатьом людям, в тому числі із серцево-судинними захворюваннями».

Практичні навчання за державною програмою з початкової підтримки життя з отриманням сертифіката державного зразка терміном на 5 років проводяться на базі Київського міського центру екстреної медичної допомоги служби медицини катастроф за адресою: м. Київ, вул. Ямська, 43; м. Київ, вул. Дегтярівська, 25, учбово-тренувальний відділ.

Підготувала Юлія Когут
Фото: Сніжана Сенатос